

Τρεῖς φάσεις ἀπό τή δουλειά τοῦ Γ. Ψυχοπαίδη

ΤΡΕΙΣ φάσεις, πού ἴσως ἀποτελοῦν ἕνα ἐνιαῖο κύκλο, τῆς δουλειᾶς τοῦ Γιάννη Ψυχοπαίδη, εἴδαμε σέ διάστημα δύο μηνῶν.

Ἡ πρώτη ἦταν ἡ ἐκθεσὴ τοῦ στήν Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν τοῦ Βερολίνου πού διήρκεσε ὁλόκληρο τό Δεκέμβριο. Βάση τῆς δουλειᾶς του αὐτῆς ἡ φωτογραφία μέ Πολαρόιντ. Εἰκόνες ἀπ' τό περιβάλλον του, καθημερινές καί οἰκείες, μετατρέπονται ἀπό τήν ἐφήμερη ἀπεικόνιση στό φωτογραφικό χαρτί τῆς Πολαρόιντ σέ πίνακες εὐαίσθητους — πού διατηροῦν ὁ μως μιά ἐντυπωσιακὴ ἀπόσταση — μέ χιλιάδες χρωματιστές γραμμούλες. Τό «σπίτι τοῦ καλλιτέχνη», ὁ χώρος του, ἡ φθινοπωρινή θέα τῆς θάλασσας ἀπ' τό παράθυρό του, τὰ ἀντικείμενά του, καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ γυναίκα, κυρίαρχο ὑποκείμενο — ἀντικείμενο.

«Στροφή πρὸς τό ἰδιωτικό» χαρακτηρίζει ὁ ἴδιος τῆ σειρά αὐτῆ τῶν ἔργων του, «καταγραφή καί ντοκουμέντάρισμα τοῦ ἰδιωτικοῦ του χώρου». Εἶναι γνωστό ὅτι στήν προηγούμενη δουλειά τοῦ Ψυχοπαίδη, ἀπὸ τήν περίοδο πού ζεῖ στή Γερμανία, κυριαρχεῖ ἡ θεματογραφία τοῦ Ἑλληνα «γκασταρμπάιτερ».

Ἡ «Ἀναδρομὴ '67» πού παρουσιάζεται στήν Ἀθήνα, στή γκαλερί «Τό τρίτο μάτι», ὡς τίς 30 Ἰανουαρίου, εἶναι κι αὐτὴ μιά σειρά ἔργων, πού παρά τήν μεγάλη χρονικὴ καί θεματογραφικὴ δια-

φορά πού τὴν χωρίζει ἀπὸ τὴν τελευταία, ἔχει μαζί τῆς ἐντονη συγένεια. Κρυστάλλινα ὡς τώρα στὰ συρτάρια, τὰ ἔργα αὐτά τοῦ Ψυχοπαίδη τῶν πρώτων μηνῶν μετὰ τὸν Ἀπρίλη τοῦ '67, μ' ἕναν ἐντονο ὑποκειμενισμό μᾶς εὐπνᾶνε τό ἀσφυκτικό κλίμα τῆς ἐπιβολῆς τῆς δικτατορίας.

Ἐρμηνευσμένα πολλά ἀπὸ αὐτά, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος, ἀπὸ φωτογραφίες νεκροτομείου, μᾶς δείχνουν γυναικείες μορφές, κυρίως κορμούς γυναικείων σωμάτων, ἐγκλειστους μέσα σέ ἀπειλητικὰ ἐντονα χρώματα, κόκκινα, φούξια καί μώβ, ἢ γκροτέσκες ἀντρικές φιγούρες πού ἐνσαρκώνουν τὴν διεφθαρμένη ἐξουσία, — ἀντρικὴ καί πατριαρχικὴ.

Τέλος, στή «Γκαλερί 3» τῆς ὁδοῦ Φωκυλίδου, οἱ τρεῖς φίλοι Ζωγράφου καί ὁ Γιάννης Ψυχοπαίδη ὡς τίς 6 Φεβρουαρίου ἐκθέτουν ἔργα ὅπου ἔχουν ζωγραφίσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Πλησιάζονται μέσα ἀπὸ τοὺς διαφορετικούς δρόμους πού ἔχουν ἀκολουθήσει, σέ μιά εἰκαστικὴ ἀναζήτηση, καί σέ πορτραῖτα ὅπου εἰσχωρίζει ἡ ἐσωτερικὴ βία πού διακρίνει τὰ ἔργα τοῦ Θεοφυλακτοπούλου, ἡ τρυφερότητα στή δουλειά τοῦ Μπότσογλου, καί ἡ πάντα ἐγκεφαλικὴ καί μεθοδικὴ προσέγγιση τοῦ Ψυχοπαίδη.

ΜΑΓΔΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΕ

